

El Montnegre
s'ha cremat, és
un deure pairal
contribuir a re-
fer-lo.

excursionisme

Periòdic quinzenal

El foc soterrà
les masies de
les Gavarres
Company, aju-
da a bastir-les.

Es publica els 1.ers i 3.ers divendres de cada mes

Número solt 15 cèntims

Any I * Núm. 14 - Barcelona, 19 d'Octubre de 1928

Redacció i Administració: Sant Pau, 95, Impremia

GERMÀ!

Les Gavarres i el Montnegre, aquelles contrades ben nostres que una vegada i altra havem creuat, atrets per llur bellesa i esperonats pel noble afany de conèixer més encara nostra terra, han perdut llur faccions, han mudat llur fesomia.

Les pagesies llurs, aquelles llars pairals que escalonades d'ací d'allà semblaven el darrer retoc donat per embellir llurs valls i carenes, albiren angoixades pels ulls de les finestres, l'encontorn de misèria i de mort que les embolcalla. A una i altra banda, llurs boscos de sureres, llurs conreus i els castanyers i els salzers, s'han abatut per sempre. Les branques rumoroses caigueren amb els nius i els ocells cantaires, espaordits i trèmuls, han aixecat el vol enllà...

Ara tot és un munt de cendres, que el ventjol va esparcint arreu.

Les portes i finestres d'aquells masos, cediren al bes de les flames lluminoses i els envigats dels coberts i teulades s'esfondraren... i aquells que sempre ens donaren acolliment per tot; aixopluc en les tempestes, bons viarans i drecers, refresc a les nostres goles i seient en la llar d'ells, ara es baten impotents contra tot l'encontorn de mort i de misèria que els envolta.

Amic: Per pròpia satisfacció, ajuda'ls.

Company: Perquè ho mereixen, alenta'ls.

Germà: Puix ho són, posa't a llur costat.

Que ells no es trobin sols en la lluita que han emprès. Si defalleixen s'escamparan, i quan trobem unes runes, per les Gavarres o bé el Montnegre, la sang ens pujarà a la cara i acotarem el cap. Elles ens assenyalaran per sempre l'oblit en el qual deixarem els germans nostres.

TARDOR

L'octubre és el mes prometedor per excel·lència. Hom recomença les tasques acadèmiques, esportives, professionals i també excursionistes, que havien llanguit sota la calor xafogosa de l'estiu. En tots els centres, entitats i cenacles es veu moviment i vida. Els nous plans a desenrotllar van concretant-se i esdevenint la realitat de cada dia, la qual va amollant i modificant, segons les seves exigències, les intencions primeres.

També nosaltres, excursionistes, vibrem a l'acord general. Després de la lassitud de l'estiu, que caracteritza l'activitat excursionista considerada en bloc, els casos particulars no compten, els centres i agrupacions de caràcter excursionista es preparen de nou a recomençar amb fervor les tasques llurs.

Moviment és vida i, el que cal, és viure. Tenim una vida individual i col·lectiva que no podem pas negligir, millor dit, que no devem negligir. Dins el complex d'aquesta vida a nosaltres, rodamons, ens pertoca una responsabilitat. Cal no defugir-la, sinó acceptar-la aquesta responsabilitat nostra. El fer excursions es quelcom més que un esplai o un passatemps, és l'acompliment d'un deure que tenim assignat. I aquest deure cal complir-lo a consciència.

EXCURSIONISTES! quan, en vostres excursions, us adoneu de qualsevol esforç de restauració, d'alguna vella església, u obra d'art per petit que sigui, doneu-nos-el a conèixer, per a tenir el gust de lloar-lo, i senyalar-lo com exemple.

DISSABTE, 20 D'OCTUBRE

I FESTIVAL "EXCURSIONISME" Pro-Damnificats dels incendis de les Gavarres i Montnegre al Palau de la Música Catalana a les 10 hores de la vetlla

HI COL-LABORARAN:

L'Orfeó Català

LA SOPRAN

N'Andreua Fornells de Sayós

I
l'Esbart Català de Dansaires

HI PREN PART LA

COBLA "LA PRINCIPAL BARCELONINA"

PROGRAMA

I
ESBART CATALA DE DANSAIRES
Cobla «La Principal Barcelonina»

L'ESPUNYOLET.	Bergadà.
LA BOLANGERA	Penedés.
LES DANSES DE VILANOVA	Penedés.
LA RATOLINESA	Plana de Vich.
L'ENTRADA DE BALL	Vallès.
L'EIXIDA	Segarra.
L'ESPOLSADA	Maresma.
a) L'entrada; b) El ball rodó; c) La vol- tada; d) La llarga; e) La sortida.	
EL BALLET DE MUNTANYA	Ripollès.

Sardanes per la Cobla:
TOSSA, LA VILA VELLA i DALT LES GAVARRES
Morera Garreta

II
SRA. ANDREUA FORNELLS, sopran, acompanyada al piano
pel mestre Joan Gibert Camins

PIRENENCA.	Buxó.
EL MARINER (Glosa)	Nicolau.
EL CALLARET.	Serra (Joaquim).
LA FADA DE LANOS	Millet.
LES CAMPANES EN FLOR	Vicens M. de Gibert.
ELS TRES DALLAIRES (Popular)	Pujol.
LA FIRA DE SANT JORDI	Pujol.

III
ORFEO CATALA dirigit pel mestre Millet

LA SARDANA DE LES MONGES	Morera.
EL ROSSINYOL (sopran solista, senyora Fornells)	Mas i Serracant.
EL CAÇADOR I LA PASTORETA	Botey.
LA NINA BELLA	Pérez-Moya.
LA DAMA D'ARAGO (sopran solista, senyo- ra Fornells)	Millet.
CANÇO DE LA MORENETA	Nicolau.
CREDO DE LA MISSA DEL PAPA MAR- CEL	Palestrina.

Germanor catalana

Ara que el noble excursionisme català està preparant un gran festival per auxiliar els damnificats montnegrins que tant m'interessen, no puc menys que avançar-me a saludar-lo i aplaudir-lo.

Totes les víctimes commouen els nostres sentiments caritatius; però poques són més innocents i simpàtiques que les del pavorós incendi de les Gavarres. Elles no havien intentat perilloses aventures de viatge ni de guerra, ni havien deixat la sagrada llar per acudir a llocs de platxèria. Romanien pacíficament en llurs cases familiars, en la terra que la suor de llur front havia fet productiva, en mig d'una naturalesa idíl·lica i salvatge. Allà el gegant de foc, brandant milers de glavis i bramolant per milers de goles, es llançà damunt d'ells amenaçant-los, horroritzant-los i enfollint-los; i tot ho devastà; i a semblança d'aquells ferotges califes que, per maleir-les, sembraven de sal les comarques que a gran costa havien vençut, va sembrar de cendres afflictives el país d'aquells laboriosos pagesos boscatans.

Amb l'espant al cor, amb les cases mig cremades, amb els modestos horts convertits en cendres, amb uns camps sense herba de pastura, ni esplet viu, ni fruita a esperar, i voltats arreu de la visió aclaparadora d'una selva morta: què havien de fer sinó fugir amb llur fillada, empobrits i desesperats, si la caritat catalana, sempre alerta, no acudia ràpidament a emparar-los?

Ho va fent. Catalunya, caritativa amb tot-hom, es sent obligada a ésser-ho més encensament amb els fills de la seva pròpia sang. De tots els indrets van responent a la meua crida. Un poble mariner, Sant Pol, fou un dels primers en acudir-hi, amb un generós entusiasme que no puc recordar sense que em vinguin llàgrimes als ulls. Després altres i altres han respost ací i allà: ahir la meua Blanes, avui Vilanova i Geltrú... i entitats i corporacions i particulars... En veure aquest comportament em sento orgullós de la meua raça, oblidó la desgràcia que m'ha despulat de gran part del meu patrimoni i em lliuro a un dolç embriac d'alegria.

Barcelona que, més que germana, s'ha mostrat sempre mare i protectora dels altres pobles catalans, no pot mancar al caritatiu concurs. Ara els nobles excursionistes la inviten a un festival de pietat que, a benefici dels empobrits montnegrins, es celebrarà el dia vint d'aquest mes, a les deu hores de la vetlla, en el Palau de la Música Catalana, amb cooperació de l'Orfeó Català i d'altres entitats artístiques. No dubto, no puc dubtar que hi acudirà com un sol home, amb la seva generositat i la seva fervor característiques.

Jo, mig patró de la gent montnegrina en el temps de la prosperitat i patró del tot i amb tota l'ànima ara que en la dissort necessiten qui els empari, imploro la benedicció del Cel sobre els iniciadors de tan caritatiu festival, sobre tots el que hi cooperin i sobre tots els que hi assisteixin.

J. RUYRA.

EXCURSIONISTES! no oblideu les cançons de la terra. Si animeu el vostre pas amb una cantada, no feu l'afront de menyspreuar-les.

EXCURSIONISTES! no us barregeu en reunions en les quals siguin menyspreuades les dances pairals o ensutzada la nostra llengua.

ULTIMAS NOTICIAS DE BARCELONA

EL FESTIVAL BENEFICO DE ANOCHÉ

Con un lleno completo se celebró anoche en el Palacio de la Música Catalana la anunciada función a beneficio de los damnificados del incendio de los montes del Montnegre y las Gavarres.

El festival se compuso de tres partes.

En la primera parte se bailaron danzas catalanas muy bien interpretadas por el "Esbart de dançaires". Algunas de las danzas tuvieron que bisarse entre grandes aplausos.

En la segunda parte la liederista señora Fornells cantó canciones de algunos compositores catalanes, acompañada del pianista Juan María Gibert Camins. Obtuvieron los dos artistas un éxito completo, debiendo de bisar la canción "Els tres dallaires".

Como fin de fiesta el "Orfeo Catalá", bajo la dirección del ilustre maestro Millet, interpretó varias composiciones de su repertorio, entre el que figuraban "Els goigs de la Mare de Deu de Montserrat", del maestro Nicolau, y el Credo de la Misa del Papa Marcelo, de Palestrina.

Grandes ovaciones al maestro Millet y a sus cantores estallaron al final de cada composición, cada una de las cuales obtuvo una magistral interpretación.

La simpática y altruista fiesta fué un éxito artístico y un éxito también en el aspecto para el que había sido organizada.

"Diario de Barcelona"

21 Octubre 1928

Concerts

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Festival «Excursionisme» pro-damnicats dels incendis de les Gabarres i Montnegre

L'incendi esgarriat i sinistre, com hom no pot tenir-ne idea, de les Gabarres i del Montnegre no garfi, amb ses mil urpes de flames, cap vida humana, afortunadament, però les conseqüències de deixar convertida una tan gran i tan rica extensió de terra en ermot cendrés, les cases mig cremades i aniquilat gairebé tot vestigi de vida, són per aquells pobres bosquetans montnegrins, germans nostres, terribles i desesperadores. Ells vivien, amb el fruit de llur treball quotidià, allà en les selves seculars plenes de vida. Ara les selves són mortes i ells resten en la més tràgica i espantosa misèria. Anys i més anys es necessiten perquè les selves rebrotin i creixin; anys i més anys perquè donin rendiment. Entretant, què serà dels bons pagesos gavarrenes i montnegrins?... Qui bastirà de nou llurs masies soterrades?... La veu del nostre gran Ruyra ha clamat i alguns han respost a aquesta veu. Cal dir-ho, francament, però; la quantitat recaptada fins ara és irrisòria. No arriba a cobrir les primeres i més peremptòries necessitats. Cal recaptar deu vegades més per a salvar els nostres pobres germans empobrits de les Gabarres i del Montnegre. Caldria per això que es digués pertot arreu i que arribés insistentment a les orelles i al cor de tot-hom. Caldria que se'n parlés cada dia perquè la gent de la nostra raça,

de vegades excessivament generosa, sentís en aquesta ocasió l'imperatiu sagrat del seu deure.

Tots els nostres elogis mereixen els excursionistes de la nostra terra per haver portat a cap el magne festival «pro-damnicats dels incendis de les Gabarres i Montnegre», que tingué lloc dissabte a la nit al Palau de la Música Catalana. El meritíssim Orfeó Català hi aportà de seguida al seva impreable cooperació, i junt amb l'Orfeó Català la nostra excel·lent cantatriu Andreua Fornells, el Mtre. Joan Gibert Camins, l'Esbart Català de Dansaires i la cobla «Principal Barcelonina». La generosa iniciativa d'«Excursionisme» fou corresposta, en gran part, pel públic barceloní que acudí molt nombrosos al Palau. Es clar que no hi eren tots els qui podien i els qui devien ésser-hi, però, què hi farem! Costa tant de despertar la consciència sòpita de certa gent ciutadana!

Sia com vulla, el festival de l'excursionisme resultà un èxit complet i creiem que haurà deixat un bon resultat pels nostres malhaurats germans de les Gabarres i del Montnegre.

Obri el programa la cobla «La Principal Barcelonina» executant la inspirada sardana «Tossa, la vila vella», del Mtre. Morera. Seguidament, l'Esbart Català de Dansaires executà un ben triat enfilat de graciosos ballets populars. Les parelles vestien el vestit típic de la nostra gent de muntanya en l'època que els ballets eren vius en les festes i costums populars.

Al nostre entendre, és amb aquest abillament i només amb aquesta indumentària que s'han de ballar en públic els nostres ballets tradicionals incessantment i que de no ésser

l'hora tan avançada hauria exigit la repetició de la major part d'aquests. Ells recobren així tota llur savoria i prenen tota llur significació i tot llur veritable caràcter. Foren ballats amb una gran soltura i de faiso ben agradable i graciós els ballets: «L'Espunyolet», del Bergadà; «La Bolangera» i «Les danses de Vilanova», del Penedès; «La ratolinesa», de la Planade Vich; «L'entrada de ball», del Vallès; «L'eixida» de la Segarra; «L'espolsada», de la Maresma, i el «Ballet de muntanya», del Ripollès. Tots foren extraordinàriament aplaudits i alguns, com «L'eixida», tingueren d'ésser repetits. Bella i noble tasca la de l'Esbart Català de Dansaires que així sap mantenir vives les nostres coses socials. Després del ballet «La ratolinesa», la cobla tocà la magnífica sardana «Dalt les gavarres», del malaguanyat Garreta.

En la segona part del programa, la notable soprano solista de l'Orfeó Català senyora Andreua Fornells de Sayós, acompanyada al piano pel notable Mtre. Joan Gibert i Camins cantà d'una manera senzillament corprenedora i exquisida les cançons: «Pirenencia», de Buxó; «El mariner», i glossa de Nicolau; «El gallaret», de Joaquim Serra; «La fada de Lanós», de Millet; «Les campanes en flor», de V. Maria de Gibert; «Els tres dallaires» (popular) i «La fira de Sant Joan», de Pujol. La senyora Fornells interpretà delicadament totes aquestes bellíssimes cançons, fent de cada una d'elles una veritable creació.

Cal molt especialment fer remarcar la manera perfecta d'ésser acompanyada al piano pel Mtre. Gibert i Camins. Només un músic complet i pur pot acompanyar de faiso tan acabada i justa com fa el Mtre. Gibert i Camins aquesta difícil tasca d'acompanyant que demanà una sensibilitat a tota prova i una discreció un bon gust sense límits. Tant la senyora Fornells com el Mtre. Gibert foren aplaudits amb entusiasme, i es van veure obligats a bisar la cançó d'«Els tres dallaires».

Clogué el festival l'Orfeó Català amb les seves tres seccions, dirigit pel Mtre. Lluís Millet. L'obra de l'Orfeó Català i les seves impecables interpretacions ja no cal ponderar-les. «La sardana de les monges», de Morera; «El rossinyol», de Mas i Serracant; «El caçador i la pastoreta», de Botey; «La nina bella», de Pérez-Moya; «La dama d'Aragó», de Millet; la «Cançó de la Moreneta», de Nicolau, i el superb «Credo de la missa del Papa Marcel», de Palestrina, captivaren l'auditori que aplaudí aquestes obres. Fou repetida només la xamosa i ben harmonitzada cançó «El caçador i la pastoreta» de Botey.

Assistí al festival el nostre gran escriptor i pulcre i delicat poeta En Joaquim Ruyra, que és l'ànima flamejant de caritat de tots els consols que han de tornar la pau i la vida i l'alegria a les terres de les Gabarres i a les selves del Montnegre. Totes les nostres enhorabones als benemèrits excursionistes.

J. LL.

«La Veu de Catalunya»

23 Octubre 1928

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Festival pro damnificats pels incendis de les Gavarres i Montnegre

Dissabte passat se celebrà una festa altament simpàtica, organitzada pels dirigents d'"Excursionisme", a profit dels damnificats pels terribles incendis que aquest estiu portaren la desolació a algunes comarques catalanes.

El públic respongué prou a la crida, per més que encara calia esperar una major afluència de gent, donada la finalitat de l'acte.

El programa ofert fou esplèndid. L'Esbart Català de Dansaires, la cobla La Principal Barcelonina, l'eminent sopran senyora Andreu Fornells de Sayós, el pianista Joan Gibert i Camins i el nostre benemèrit Orfeó Català, dirigit pel mestre Lluís Millet, aportaren amb entusiasme llur preada col·laboració, i la sessió no cal dir que fou lluidíssima.

L'actuació de l'Esbart Català de Dansaires fou seguida amb la més gran complaença. Molt ben abillats a l'antiga i molt ben preparats, els dansaires que formen aquest notable conjunt executaren ben reeixidament una sèrie de danses catalanes, entre les quals cal destacar "La Ratolinesa", de la Plana de Vic, i "L'Eixida", de la Segarra, gentilíssimes i d'un fort caràcter.

El públic ovacionà contínuament els intèrprets i aconseguí algunes repeticions. L'entusiasme féu oblidar que no era prudent demanar-les per no fatigar els executants.

La sopran senyora Fornells, acompanyada pel mestre Gibert i Camins, cantà una bella tria de composicions d'autors catalans i fou també aplaudidíssima.

Finalment, l'Orfeó Català omplí la darrera part del programa amb una excellent llista. Obres dels mestres Morera, Mas i Serracant, Botey, Pérez Moya, Millet, Nicolau, i, per acabar, el grandió Credo de la Missa del Papa Marcel, de Palestrina. No cal dir que totes aquestes obres, superbament interpretades pel nostre gloriós estol, foren rebudes amb interminables ovacions, retudes amb la més sincera emoció.

Cal felicitar els organitzadors per l'èxit brillantíssim d'aquesta vetllada.

"La Publicitat"

24 Octubre 1928

DE MÚSICA

Orfeo Catalá

Una magna sesión de verdadero arte fué el concierto que bajo la batuta incomparable del maestro Millet dió ayer por la tarde en su Palau de la Música Catalana el glorioso Orfeo Catalá.

Entre composiciones de Millet, Pérez Moya, Sancho Marraco, Blancafort, Debussy, Ravel y Jannequim, oímos en primera audición una composición muy bella del maestro Romeu, que mereció muchos aplausos y en la que intervino como parte principal la exquisita Andrea Fornells, la cual dió en esta obra una nueva prueba de su arte tan lleno de refinamientos como de expresividad.

En la última parte se dió por primera vez la audición íntegra de la Suite "Folies i Paisatjes", del maestro Vives, obra de la que se habían ejecutado los tres números centrales y que ayer, al darse toda, se estrenaron el primero y el último, titulados, respectivamente, "Portic.—La fira. Cromo epigramatic", y "A la plaça hi han ballades". Estas composiciones están basadas en poesías exquisitas de Juan Llongueras y de Guerau de Liost.

Fué acogida la obra del maestro Vives con vivísimo entusiasmo y merecido, pues es digna de todo aplauso. Está impregnada toda ella de una gran emoción y su forma es, realmente, perfecta. Es decir, que reúne todos los factores para considerarla como una de las mejores obras corales que se han producido. Contiene efectos nuevos de sonoridad magníficos. Está tratada la obra casi instrumentalmente y ofrece unas dificultades de ejecución solo posible a una entidad como nuestro Orfeo Catalá y a un maestro como nuestro insigne Millet.

El último tiempo "A la plaça hi han ballades", constituye una admirable página popular llena de sabor local y de alegría sana, interrumpida solo un momento por una frase en la que parece evocar su autor ese tinte melancólico del atardecer. Pero la tristeza desaparece pronto y termina la obra como indica la letra, "cantando y bailando".

Es, indudablemente, este número el más bello de la Suite.

El Orfeo Catalá interpretó todo el programa magistralmente y los enormes escollos que ha puesto a su paso el maestro Vives los salvó con una precisión absoluta. El triunfo fué absoluto para el Orfeo y para el maestro Vives.

En cuanto al maestro Millet, esa gran alma de artista, ese músico incomparable, no hallamos palabras bastantes para juzgar su actuación. Juntense todos los adjetivos encomiásticos, todas las frases laudatorias en su favor, que todo es poco para lo que merece.

"El Noticiero Universal"

10 Diciembre 1928

EL ORFEON CATALAN

Nuestra primera entidad coral, que no se duerme sobre los laureles conquistados, y que constantemente amplía su repertorio, tan vasto como bien formado, dió anteayer, por la tarde, en su casa solariega, un concierto, cuya segunda parte estaba constituida por la audición íntegra de la «suite» de Amadeo Vives, «Folies i paisatges».

De esta obra se conocían ya tres de sus cinco tiempos: «Processó a la muntanya», «Comiat» y «Collisacreu». En la sesión que nos ocupa se estrenaron los otros dos: el «Pòrtico» o introducción, como epigramático, que responde a la denominación de «La fira», y el final, titulado «A la plaça hi han ballades».

Con su «suite» coral, y según declaración propia, Amadeo Vives no persigue fines descriptivos, ni tampoco pretende ahondar en el impresionismo. Sus propósitos son puramente líricos, y si se acercan a la naturaleza, no es para imitarla, sino para dar de ella una impresión sintética.

No nos atreveríamos a afirmar que la estética especial anunciada por el ilustre maestro Vives haya tenido completo logro ya que en la «suite», quieralo o no el autor, la imitación y el impresionismo se manifiestan con caracteres inconfundibles; pero, desde luego, la obra, tanto en los dos nuevos tiempos como en los anteriormente conocidos, revela el compositor genial, a quien se le rinden todas las armonías y las más complicadas combinaciones polifónicas. Los efectos obtenidos en aquellos pasajes en que desaparece la palabra para dar paso al color simplemente fonético, son de los que acreditan a un músico.

Al Orfeón Catalán hay que elogiarle calurosamente por el perfecto conjunto, la homogeneidad vocal, el equilibrio y los matices con que, bajo la inteligente y entusiasta dirección del maestro Millet, interpretó la obra de Vives, tan llena de escollos, que difícilmente podría ser cantada por otra masa coral.

El maestro Vives, requerido al hemicycle, compartió con el maestro Millet y los bravos orfeonistas las ovaciones del auditorio.

El éxito alcanzado por el maestro Millet y los cantores por él dirigidos en la «Suite», no fué sino reproducción del conseguido en la primera parte del concierto, parte formada por obras ya popularizadas y por una nueva, muy digna de consideración, «Fred, fred és el meu cor», de Romeu, que cantó con los debidos acentos, acompañada al órgano, la soprano señora Fornells, teniendo que bisarla.

“La Vanguardia”

11 Desembre 1928

Elena Gerhardt.- Pepeta Paulet.- Emil Sauer.- Orfeó Català

La tercera sessió any curs de l'Associació de Música "de Camera", que tingué lloc dissabte passat, fou una exquisida vetllada. Elena Gerhardt, una eminent cantant que fa molts anys no havíem tingut avinentesa d'aplaudir a Barcelona, donà un recital que deixà la bona memòria. Una meitat del programa fou dedicada a Schubert, com a homenatge de l'Associació al gloriós compositor vienes, en ocasió del centenari, que se celebra actualment. L'altra meitat la intergravren cançons de Beethoven i de Schumann, i el conjunt de totes les obres oïri un extraordinari interès. Es pot dir que figuraven a la llista les millors cançons de cadascun d'aquests autors.

La senyora Gerhardt cantà totes aquestes obres amb la més perfecta comprensió i amb una puresa d'estil verament insuperable. "Adelaida" i "Dés il·let per la natura", de Beethoven, ens arribaren amb una força d'emoció extraordinària; i en totes les obres de Schumann i de Schubert poguérem apreciar l'expressió més justa del sentiment intens que hi domina, subratllada sempre oportunament amb els relleus d'un matisat intel·ligent.

La cantant tingué un excel·lent col·laborador en el pianeta, senyor Coenraad V. Boor, que executà amb tota perfecció la seva part.

L'extens programa encara fou ampliat amb algunes cançons més, que la concertista afeegí per a correspondre a les insistents ovacions amb què l'auditori celebrà la seva tasca.

A la Sala Mozart la notable cantant Pepeta Paulet actuà el mateix dia, acompanyada al piano pel mestre Climent Lomana. El programa, molt atractiu, contenia una selecció de cançons arábiques—harmonitzacions de Pedrell—, una de cançons populars de diversos països, i una part dedicada als compositors catalans.

La senyoreta Paulet, que ha afirmat ja el seu bon prestigi d'interpret ben notable, realitzà dissabte passat perfectament en la seva tasca i guanyà tots els suffragis de l'auditori que acudí al seu recital.

Emil Sauer, l'extraordinari pianista que tant hem aplaudit aquí, tornà a actuar al Palau d'enguany passat al matí, davant d'un públic nombrosíssim, que omplí la sala.

El programa, com tots els que acostuma a fer aquest artista, integrat per obres del gran repertori de concerts, fou ben selecte i substancial.

Sauer triomfà una altra vegada amb el seu art poderós, i fou constantment oracional.

L'Orfeó Català cloqué la tarda del mateix diumenge, la sèrie de manifestacions musicals que tingueren lloc aquests dos dies de festa.

Els concerts de la nostra primera entitat coral tenen sempre un aire de solennitat que dona a la sala del Palau un to inconfusible. Quan canta l'Orfeó el públic acut amb un entervoriment particular. L'audició de cada una de les obres, àdhuc de les més conegudes del repertori, és esperada amb una viva il·lusió; i quan vibren les veus dels cantaires vibren també a l'unison tots els esperits, units en un íntim sentiment de germanor. Tothom s'hi troba a gler en aquestes sessions, tan populars, i, alhora, de tan alta qualitat artística. La gran expectació que causà la de diumenge era justificada per les condicions del programa, en el qual, ultra el bon nombre d'obres selectíssimes ja conegudes que hi figuraven, cridava l'atenció l'anunci de la primera audició integral de la Suite del mestre Amadeu Vives "Follies i paisatges".

Als fragments d'aquesta obra estrenats en concerts anteriors—"La fira", "Processó a muntanya", "Comiat" i "Collsacreu"; "Oda a la mar llunyana"—s'hi han afegit ara un bellíssim "Pòrtic", de noble inspiració, i que crea ja l'ambient en què la composició es decabdella, i un extens final, titulat "A la plaça fan ballades", en el qual l'autor, que ha utilitzat aquí una tonada de ballat popular, dona una ben viva impressió d'animació i de festa.

L'obra, així completa, resta ben proporcionada i ofereix en el seu extens desenvolupament els més suggestius contrastos. Si haguéssim assenyalat-hi un moment culminant ens ratificaríem en primeres impressions rebudes, i ens decidírem per la quarta part, "Collsacreu", en la qual la inspiració del músic, estimulada per un profund sentiment de natura, aconsegueix imposar les més exquisides evocacions.

L'act del mestre Vives fou ben complet i brillantíssim. Les aclamacions del públic digueren eloqüentment tota la complaença amb què fou seguida l'audició d'aquesta obra.

Cal remarcar la tasca de l'Orfeó Català en interpretar-la. L'execució superba que poguérem admirar representa un enorme esforç, donades les dificultats de la partitura. Així els aplaudiments adreçats al mestre Millet i als seus intel·ligents cantai-

res foren més que mai merescuts i el triomf ben guanyat.

A la primera part hi hagué també una estreta interessant: un dels "Cànecs franciscans", de mossèn Romen, sobre poesies de Joan Lluïgueres; "Fred, fred és el meu cor" és una melodia per a veu de soprà amb acompanyament d'orgue, plena d'unió i d'un delicat sentiment. La cantà admirablement la senyora Fornells de Seyós i fou ben audaç.

Les altres obres del programa dels mestres Millet, Pèren, i dels cantaires Marraco, Blau, i Romen, L'hussy, Rave i Juncosa, cantades de la manera incomparable que només el nostre gran Orfeó sap fer admitir, despertaren els més calents entusiasmes de tot l'auditori i les ovacions al mestre i a l'estol de cantaires, que són glòria preada d'aquesta terra, ressonaren ben vibrants durant tota la sessió.

B. S.

"La Publicitat"

11 Desembre 1928

El Orfeo Catalá

Desafiando las inclemencias del tiempo una numerosa concurrencia acudió el domingo por la tarde al Palacio de la Música Catalana, en el que el Orfeo Catalá dió un selecto concierto, que dejará gratísimo recuerdo a los concurrentes.

En la primera parte se estrenó una obra de Romeu titulada «Fred, fred es el meu cor», que, acompañada al órgano, cantó con inusitada perfección la señorita Fornells, viéndose obligada a repetirla ante los insistentes aplausos que se le prodigaron.

Constaba en la segunda parte la audición entera de la «suite» «Folies i paissatjes», del maestro Vives, compuesta de cinco tiempos, de los cuales se conocían «Processó a muntanya», «Comiat» y «Collsacreu», siendo de primera audición «La flra», como introducción, y «A la plaça hi han ballades» en las que el ilustre autor ha demostrado una vez más su inspiración y talento, causando una gratísima impresión en la concurrencia los bellos e impresionantes efectos de que está compuesta tan magna obra.

Digna de la obra fué la perfecta interpretación dada por los inteligentes componentes de la notabilísima institución coral que, bajo la dirección del eminente maestro Millet, no pudo dar mejor interpretación no sólo a dicha obra, sino también a las restantes del programa.

La numerosa concurrencia premió con nutridos aplausos a los maestros Vives y Millet, que tuvieron que presentarse repetidas veces en el palco escénico, así como a los notables cantores, que se excedieron en su difícil cometido.

“El Diluvio”

12 Diciembre 1.928

Orfeo Catalá

Honores de estreno revistió la reproducción entera en el Palau de la Música de la «suite» «Follias i Parsatges» del maestro Vives, de cuya obra si bien habían cantado algunos importantísimos fragmentos, es decir, verdaderos escollos emotivos al par que eminentemente descriptivos, en la sesión del domingo dieron a conocer al numerosísimo público: «Pòrtic», «La fira», «Cromo epigramàtic» y «A la placa hi han ballades», pudiendo así apreciarse por entero la visión externa e interna de tan interesante obra poético-musical.

De este modo creemos debe calificarse se porque a pesar de la conexión íntima de la poesía y de la música, son muchos los casos en que ésta parece refir con el asunto propuesto o cuando menos el afán desmedido de técnica empaña la diaphanidad que es esencial a la idea y embrolla la misma composición musical.

El maestro Vives, si ha revestido de dificultades esta importante obra coral, ha sido para darle el color y la fuerza de expresión que espontáneamente sentía y por ello la obra rebota sinceridad y se desarrolla en escenas vividas en el escenario natural que los poetas Juan Llongueras y Guerau de Lizost, propusieron al ilustre compositor.

El último cuadro de la «suite» es de una belleza sumamente atractiva y por ello sobre los grandes aplausos que surgieron del magno auditorio en cada número de la serie, promovió aquel aún más calurosos aplausos.

De la interpretación que el insigne maestro Millet dió a la obra y del ardor y meticulosidad al mismo tiempo con que bajo su dirección la ejecutaron las masas del «Orfeo Catalá», cuanto se diga será poco si se atiende a lo notable de esta reproducción entera de la obra, la cual presupone un estudio propio e inflexiblemente dirigido para solventar dificultades de estructura vocal de la producción misma.

Compartió el maestro Millet con el maestro Vives la gran ovación del público.

En el mismo concierto se ejecutó entre otras bellísimas composiciones, una del maestro Romeu, «Ford és el meu cor», con acompañamiento de órgano y en el cual la ejemplar solista señora Fornells interesó vivamente al auditorio.

La sesión dejó gratísima impresión.
—B.

“El Correo Catalán”

12 Desembre 1928

Concerts

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Orfeo Català

Els concerts de l'Orfeo Català — no sé si ho haureu observat — tenen així com una mena d'aire amorós i còlid de reunió de família en el clos de la casa pairal.

Per la música que s'hi fa, amara-da tota d'una ben significativa espiritualitat; per la gent que hi acut, ben disposta a l'entusiasme; per les amistats que hom hi reno-va; per l'efusió que hom sent reviu- re en el cor; per l'ambient d'alta i gloriosa tradició que de seguida ens suggereix la presència del mes- tre Millet, brau i venerable a l'en- sems, davant d'aquell estol fidel de nombrosos cantaires; per tantes i tantes coses que podríem anar es- sentant, els concerts de l'Orfeo Cata- là són verament quelcom d'exceptio- nal i típic que no té paríol en- tre nosaltres.

Ara, que ja comencem de sentir les fuetades de l'hivern, «fort des- plisent» — com diu tan bé Charles d'Or- leans i canta exquisidament Debussy — sobretot en una tarda fosca i plujosa de diumenge, quina cosa tan fortament encoratjadora, quina cosa tan meravellósament inefable aquesta de trobar-se arracerat escoltant amb l'ànima tota commosa i trabsalsada les cançons de l'Orfeo Català... Di- ríem que tot resta redimit, que tot resta compensat amb escreix!

En tots sentits, el concert que ens oferi l'Orfeo Català el propiament diumenge, podem dir, sense exage- ració, que constitueix un esdeveniment verament excepcional.

Després d'escoltar i d'aplaudir el vibrant i magnífic «Cant de la se- nyera» de Millet i les cançons popu- lars harmonitzades «Els fadrins de Sant Boi», de Pérez-Moya, i «Mun- tanyes regalades», de Sancho-Marra- co, transportats en un sobtat i pro- fund recolliment, fruïrem aquell ex- cels «Canticum amoris», per a veus de nois i homes, original del Mtre. Millet. És un diàleg evangèlic en- tre Jesús i Sant Pere, que el músic tria per a fer-ne una petita obra mestra. La veu dolça i amorosa de Jesús, interpretada pels nois, alter- na amb la veu rústica i senzillera de Pere, encomanada als homes.

El diàleg va creixent en intensitat dins una atmosfera de senzillesa i d'un especial arcaisme, gairebé li- túrgic, que corren i enamora. Heu's ací art del més pur i del més ex- cels! Ja no cal dir que aquest «Can- ticum amoris» fou precis repetit. Ben situats en aquest ambient d'alta espiritualitat, escoltàrem acont- ament el «Camí de Siena», de Blanca fort, escrit sobre un bell text fran- cisà del poeta Tomàs Garcés. És aquesta una obra ben sentida i que podríem dir que exhala un agra- dos perfum. Potser hi ha en ella un xic de monotonia i potser, en certs mo- ments, la música no és del tot ben aplicada al text, que resta trencat i no prou just d'accentuació, però així i tot és una obra sincera, filla d'un bon temperament musical, que ens penetra, que ens captiva i que s'emporta de seguida totes les nos-

na obra de forta transcendència ar- tística, de la qual ja corellem alguns fragments i que el Mtre. Mil- let ha volgut ara donar-nos ínte- gramment, amb tots els honors deguts.

Es tracta de la «suite» coral «Folles i paisatges», del Mtre. Amadeu Vi- ves. D'aquesta obra s'estrenaren, el diumenge, el «Pòrtic» o introducció i el final «A la plaça hi ha balla- des». No disposem avui ni d'espai ni de temps per a parlar d'aquesta important «suite» coral amb l'exten- sió que voldríem i que indiscutible- ment mereix.

El Mtre. Amadeu Vives és, sense cap mena de dubte, una de les nos- tres més fortes i més complexes per- sonalitats. Clara i poderosa intelli- gència, talent natural sempre en perpètua renovació, temperament mu- sical de primer ordre. Ell, junt amb En Millet, fundador de l'Orfeo Cata- là, ha volgut oferir ara a la nostra primera entitat musical els fruits òptims i madurs no solament del seu cervell privilegiat, sinó també del seu cor turbulent i de la seva ànima enfervorida i fidel. L'oferta és de tal preu, que bé pot dir-se i asse- gurar-se que assenyala i fixa aque- sta producció del Mtre. Vives una nova modalitat encara inèdita, una nova i gloriosa etapa, en el magní- fic renaixement coral de la nostra terra.

«Folles i paisatges» consta de cinc temps, cada un dels quals porta un títol especial i respon a una pro- funda sensació íntima i també a una intensa emoció lírica del seu autor. Vegeu aquests títols:

I. — «Pòrtic». — «La Fira» (cromo epigramàtic).

II. — «Processó a la muntanya».

III. — «Comiat».

IV. — «Collsacreu» (oda a la mar llunyana).

V. — «A la plaça hi ha ballades» (introducció i dansa).

Totes les característiques essen- cials del temperament, del pensa- ment i de la inspiració personal del Mtre. Vives es manifesten en aque- sta obra, d'una perfecta unitat i d'una admirable estructura, de fàcil model·lica i gairebé podríem dir de- finitiva.

El propi autor ens diu que el «seu» propòsit, en escriure les diferents parts d'aquesta «suite» coral, no ha estat descriptiu, sinó purament lí- ric. Res d'imitar la naturalesa, sinó donar-ne una impressió sintè- tica.

Així és. El músic canta amb emo- ció lírica pura l'enamorament que sent per la seva terra. Diríeu que el «Pòrtic» ens situa en una gran pla- ça — qui sap si aquella típica de Vich! — i ens crida a tots perquè ens retrobem i retrobem l'antiga joia i l'antic daler. Ens crida a tots i ens anuncia la bona nova d'un nou esdeveniment. És una pàgina d'es- tructura clàssica, gairebé handeli- na, però àgil, lluminosa i plena de vida i plena de revelació. De se- guida, amb «La Fira», una onada de noves sonoritats vocals envaïx el nostre esperit. Quina mena de música aquesta tan nova i tan al- gre! Les veus parlen sense paraules. És una cascada de belles sono-

com, a so de timbals i a les acaba- lles de la tardor.

Ple de rancanç,
dolç i farreny
Pare Montseny
s'atansa.

En Vives ha triat uns versos con- cisos i sintètics d'En Bofill i Ma- tes per a cantar amb ells l'arribada solemnia de l'Hivern, i aquest «Co- miat» sembla com si fos el punt cul- minant de la «Suite». Tenim la sen- sació de l'altura, de la solitud i de les boirades grises i fredes. Com és bella i ben trobada i ben resolta aquesta música tan fortament evo- cadora!

Però ja som a «Collsacreu» i veiem al lluny la mar blava i es- tesa i veiem aquella ratlla de l'ho- ritzó que parteix el cel i l'aigua. L'aigua canta amb mil irisacions i mil reflexos. El músic juga voluptuo- sament amb les més inesperades sonoritats i ho fa ardidament i amb una elegància insuperable. Cada mo- dulació nova damunt el pedal que sostenen les veus clares dels nois és una nova troballa; és una nova irrispitada emoció lírica. Cal però ésser sensible, ben sensible al fon- men musical pur per a poder cap- sar tots aquests matisos i tots aquests refinaments subtils i esmunyedissos. Aquest és, evidentment, un dels mil- lers números de la «suite», i com a tècnica musical és una pàgina mo- dèlica i d'una ben positiva i ben extraordinària valor.

I tornem a la plaça, i «A la plaça hi ha ballades». Heu's ací, en tot el seu esclat, en tot el seu desbor- dament de vida amorosa, en tot el seu foc de joventut, en tota la seva franca alegria, en totes les seves passions, la «festa» anunciada en començar.

El cercle és clos amb una lògica perfecta; amb una perfecta estruc- tura. El tema eixerit del «ballet de Campdevanols», i una molt bella me- lodia original serveixen de base a tot el desenvolupament d'aquest nú- mero final, ple de dificultats de tota mena, en el qual les veus sonen tantament com una orquestra i sem- blen portar als cors una alegria fins ara no sentida. Jo no crec ha- ver escoltat mai una obra coral tan ricament colorida i tan esplendo- rosament matisada. Fineix l'obra i hom resta com enlluernat de tanta il·lum i de tan moviment i de tanta vida.

Si res més no hagués escrit el Mtre. Vives, aquesta obra és prou per assegurar la seva glòria. De «Fo- lles i paisatges» se'n parlarà llarg temps i ella serà ben significativa i fecunda en els anys de la nostra música.

L'Orfeo Català, sota la direcció del Mtre. Millet i amb la cooperació dels Mtres. Pujol i Tomàs, treballa aque- sta obra del Mtre. Vives amo tot el seu amor i amb tot el seu entu- siasme, i així arriba a vèncer una per una, totes les seves enormes dificultats, per a oferir-nos una in- terpretació ideal; una execució im- millorable, perfecta. En Vives ja ho sabia això, i així, pensant en l'Or- feo Català, la pogué escriure. Sense existir l'Orfeo Català, mai, ben se-

“La Veu de Catalunya”

12 Desembre 1938

Concerts

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Orfeó Català

Els concerts de l'Orfeó Català — no sé si ho haureu observat — tenen així com una mena d'aire amorós i cèlid de reunió de família en el clos de la casa pairal.

Per la música que s'hi fa, amara-da tota d'una ben significativa espiritualitat; per la gent que hi acut, ben disposta a l'entusiasme; per les amistats que hom hi reno-va; per l'efusió que hom sent reviu-ve en el cor; per l'ambient d'alta i gloriosa tradició que de seguida ens suggereix la presència del ms- tre Millet, brau i venerable a l'en- sems, davant d'aquell estol fidel de nombrosos cantaires; per tant i tantes coses que podríem anar es- mentant, els concerts de l'Orfeó Ca- talà són verament quelcom d'excep- cional i típic que no té paríol en- tre nosaltres.

Ara, que ja comencem de sentir les fuetades de l'hivern, «fort des- plisent» — com diu tan bé Charles d'Or- leans i canta exquisidament Debussy — sobretot en una tarda fosca i plujosa de diumenge, quina cosa tan fortament encoratjadora, quina cosa tan meravellósament inefable aquesta de trobar-se arracat escollant amb l'ànima tota commosa i trambalsada les cançons de l'Orfeó Català... Di- ríem que tot resta redimit, que tot resta compensat amb escreix!

En tots sentits, el concert que ens oferí l'Orfeó Català el propi assa- diumenge, podem dir, sense exage- ració, que constituí un esdeveniment verament excepcional.

Després d'escollir i d'aplaudir el vibrant i magnífic «Cant de la se- nyera» de Millet i les cançons popu- lars harmonitzades «Els fadrins de Sant Boi», de Pérez-Moya, i «Mun- tanyes regalades», de Sancho-Marra- cc, transportats en un sohat i pro- fund recolliment, fruitem aquell ex- cels «Canticum amoris», per a veus de nois i homes, original del Mre. Millet. És un diàleg evangèlic en- tre Jesús i Sant Pere, que el músic trià per a fer-ne una petita obra mestra. La veu dolça i amorosa de Jesús, interpretada pels nois, alter- na amb la veu rústica i senzilla de Pere, encomanada als homes.

El diàleg va creixent en intensitat dins una atmosfera de senzillesa i d'un especial arcaisme, gairebé li- túrgic, que corprèn i enamora. Heu's ací art del més pur i del més ex- cels! Ja no cal dir que aquest «Can- ticum amoris» fou precis repetit. Ben situats en aquest ambient d'al- ta espiritualitat, escoltàrem acont- ament el «Camí de Siena», de Blanca fort, escrit sobre un bell text fran- ciscà del poeta Tomàs Garcés. És aquesta una obra ben sentida i que podríem dir que exhala un agra- dos perfum. Potser hi ha en ella un xic de monotonia i potser, en certs mo- ments, la música no és del tot ben aplicada al text, que resta trencat i no prou just d'accentuació, però així i tot és una obra sincera, filla d'un bon temperament musical, que ens penetra, que ens captiva i que s'emporta de seguida totes les nos- tres simpaties. D'una expressió més intensa i colpidora són els dos can- tics franciscans de mossèn Romeu: «Fred, fred és el meu cor», estrenat ara, per a soprano, amb acompanya- ment d'orgue, i «Pobret, pobrissó», pel cor de noies, també amb aco- mpanyament d'orgue. Mossèn Romeu, tant en l'un com en l'altre d'aquests cànctics, ens apareix com un músic veritable de la música. Amb qu'ar- ror i fervor, amb quina encesa pietat, amb quina alta i sostinguda inspiració va seguint, pas a pas, tota la intenció del text i l'acusa i la vesteix amb inesperades sublimi- tats! Aquests dos cànctics franciscans, que semblen lluminats de cèlica il- luminació, ens penetraren intensa- ment i desvetllaren en nosaltres sen- sacions de bondat inoblidables. L'au- ditori els escoltà devotament, però gosaríem dir que no acabà de cop- sar tota la seva alta i sublim bel- lesa. Del primer en féu una creació la notable soprano solista de l'Orfeó Català senyora Andreu Fornells. Amb quina emoció més directa i més pura el cantà! Amb quina tan bella qualitat de veu! Amb quina tan clara i tan perfecta dicció!... Amb quina tan amorosa senzillesa!... El Mre. Pérez-Moya, en l'orgue, sabé treure un excel·lent partit de l'acom- panyament, i ambdós ens donaren d'aquest cantic inspiradíssim la més acabada i més justa interpretació. La secció de noies de l'Orfeó can- tà el «Pobret, pobrissó» d'una ma- nera tan tendra i delicada, que com- inogué a tothom.

El Mre. Millet donà al final d'a- questa primera part del concert un caire madrigalesc amb el deliciós «Hivern» de Debussy; la delicada i ben resolta cançó «Tres ocellots del Paradís», de Ravel, que fou divina- ment cantada i amb justícia repe- tida, i l'exuberant «Ocellaria» de Jennequin, que féu desbordar l'ale- gria i la joia de tothom; tan franca- ment, tan vigorosament i tan esplèn- didament fou cantada.

Magnífica fou, com acabem de veu- re, la primera part d'aquest darrer concert de l'Orfeó Català, però, en realitat, ella no fou altra cosa que l'obligat acompanyament — un aco- mpanyament per cert ben digne — d'u-

na obra de forta transcendència ar- tística, de la qual ja correfiem alguns fragments i que el Mre. Mil- let ha volgut ara donar-nos ínte- gramment, amb tots els honors deguts.

Es tracta de la «suite» coral «Fol- lies i paisatges», del Mre. Amadeu Vi- ves. D'aquesta obra s'estrenaren, el diumenge, el «Pòrtic o introducció i el final «A la plaça hi ha balla- des». No disposem avui ni l'espai ni de temps per a parlar d'aquesta important «suite» coral amb l'exten- sió que voldríem i que indiscutible- ment mereix.

El Mre. Amadeu Vives és, sense cap mena de dubte, una de les nos- tres més fortes i més complexes per- sonalitats. Clara i poderosa intelli- gència, talent natural sempre en perpètua renovació, temperament mu- sical de primer ordre. Ell, junt amb En Millet, fundador de l'Orfeó Cata- là, ha volgut oferir ara a la nostra primera entitat musical els fruits òptims i madurs no solament del seu cervell privilegiat, sinó també del seu cor turbulent i de la seva ànima enfebrorida i fidel. L'oferta és de tal preu, que bé pot dir-se i asse- gurar-se que assenyala i fixa aques- ta producció del Mre. Vives una nova modalitat encara inèdita, una nova i gloriosa etapa, en el magní- fic renaixement coral de la nostra terra.

«Fol·lies i paisatges» consta de cinc temps, cada un dels quals porta un títol especial i respon a una pro- funda sensació íntima i també a una intensa emoció lírica del seu autor. Vegeu aquests títols:

I. — «Pòrtic». — «La Fira» (cromo epigramàtic).

II. — «Processó a la muntanya».

III. — «Comiat».

IV. — «Collsacreu» (oda a la mar llunyana).

V. — «A la plaça hi ha ballades» (introducció i dansa).

Totes les característiques essen- cials del temperament, del pensa- ment i de la inspiració personal del Mre. Vives es manifesten en aques- ta obra, d'una perfecta unitat i d'una admirable estructura, de fàcil model·lica i gairebé podríem dir de- finitiva.

El propi autor ens diu que el «seu» propòsit, en escriure les diferents parts d'aquesta «suite» coral, no ha estat descriptiu, sinó purament lí- ric. Res d'imitar la naturalesa, sinó donar-ne una impressió sintè- tica.

Així és. El músic canta amb emo- ció lírica pura l'enamorament que sent per la seva terra. Diríem que el «Pòrtic» ens situa en una gran pla- ça — qui sap si aquella típica de Vich! — i ens crida a tots perquè ens retrobem i retrobem l'antiga joia i l'antic daler. Ens crida a tots i ens anuncia la bona nova d'un nou esdeveniment. És una pàgina d'es- tructura clàssica, gairebé handeli- ana, però àgil, lluminosa i plena de vida i plena de revelació. De se- guida, amb «La Fira», una onada de noves sonoritats vocals envaïx el nostre esperit. Quina mena de música aquesta tan nova i tan ale- gre! Les veus parlen sense paraules. És una cascada de belles sono- ritats que es descabdella tota. Tot és ric d'accent i de ritme; tot és exuberant d'intenció. Hi ha una tècnica tan personal en aquesta m- sica que el conjunt vocal de l'Or- feó Català sona talment d'una ma- nera nova. És la il·lusió en el nos- tre cor; és la festa que s'inicia; és la violada fantasia de les parades multicolors; són les rialles, són els crits, són les converses adaladrades de la multitud, tot estilitzat i con- vertit en música per la màgica po- derosa d'En Vives.

Ja des de les primeres notes de «Processó a la muntanya» ens tro- bam en plena naturalesa. El paí- satge ben conegut i ben estimat de tots nosaltres es filtra a través de la música. L'ambient és aquí sugge- rit i creat amb una traça merave- llosa. Cada nova sonoritat és una nota de color justa i precisa. Sen- sacions inexplicades que servàvem secretament dins el nostre esperit, ara ens són de subte prodigiosa- ment revelades. Aquestes veus va- gues que pregunten al lluny, aquests murmuris, aquestes campanes! Déu meu aquestes campanes rústiques i pàgeses que repiquen amb alegroi frenesi, tots les portem dins el cor. De quan érem infants les hi por- tem i ara canten encara amb aque- lla mateixa sonoritat bigarrada de ple aire; amb aquella mateixa es- kojarrada alegria d'un cel blau de diumenge i amb aquella mateixa gatzara que sembla un joc de rial- les del xic campanaret dret de- munt la vila rònega i coronat de nius d'orenetes. Aquestes campanes només les hem sentides, només les podem sentir així els catalans que estimem la terra. Ningú més no en podrà saber mai el misteriós en- is que s'amaga dins aquest repicament frisós i que ens crida a les festes del Cel i a les festes de la terra. Aquesta «Processó a la muntanya» és d'un atreviment inaudit i sola- ment un músic genial amb ànima de gran poeta podia reeixir així com ha fet En Vives.

Tot just s'és esvaïda la processó; encara en sentim l'olor de la cera i del perfum d'encens fosquetol, que ja amb el «Comiat», aquesta nova invenció meravellosa, heu's ací

com, a so de timbals i a les acaba- lles de la tardor.

Ple de rancanç,
dolç i farreny
Pare Montseny
s'atansa.

En Vives ha triat uns versos con- cisos i sintètics d'En Bofill i Ma- tes per a cantar amb ells l'arribada solemnia de l'Hivern, i aquest «Co- miat» sembla com si fos el punt cul- minant de la «Suite». Tenim la sen- sació de l'altura, de la solitud i de les boirades grises i fredes. Com és bella i ben trobada i ben resolta aquesta música tan fortament evo- cadora!

Però ja som a «Collsacreu» i veiem al lluny la mar blava i es- tesa i veiem aquella ratlla de l'ho- ritzó que parteix el cel i l'aigua. L'aigua canta amb mil irisacions i mil reflexos. El músic juga voluptuo- sament amb les més inesperades sonoritats i ho fa ardidament i amb una elegància insuperable. Cada mo- dulació nova damunt el pedal que sostenen les veus clares dels nois és una nova troballa; és una nova insospitada emoció lírica. Cal però ésser sensible, ben sensible al fan- omen musical pur per a poder cop- sar tots aquests matisos i tots aquests refinaments subtils i esmunyedissos. Aquest és, evidentment, un dels mil- lers números de la «suite», i com a tècnica musical és una pàgina mo- del·lica i d'una ben positiva i ben extraordinària valor.

I tornem a la plaça, i «A la plaça hi ha ballades». Heu's ací, en tot el seu esclat, en tot el seu desbor- dament de vida amorosa, en tot el seu foc de joventut, en tota la seva franca alegria, en totes les seves passions, la «festa» anunciada en començar.

El cercle és clos amb una lígica perfecta; amb una perfecta estruc- tura. El tema eixerit del «ballet de Campdevanòl», i una molt bella me- lodia original serveixen de base a tot el desenrotllament d'aquest ú- mero final, ple de dificultats de tota mena, en el qual les veus sonen tant com una orquestra i sem- blen portar als cors una alegria fins ara no sentida. Jo no crec ha- ver escoltat mai una obra coral tan ricament colorida i tan esplèn- dosament matisada. Fineix l'obra i hom resta com enlluernat de tanta il·lum i de tan moviment i de tanta vida.

Si res més no hagués escrit el Mre. Vives, aquesta obra és prou per assegurar la seva glòria. De «Fol- lies i paisatges» se'n parlarà llarg temps i ella serà ben significativa i fecunda en els anys de la nostra música.

L'Orfeó Català, sota la direcció del Mre. Millet i amb la cooperació dels Mres. Pujol i Tomàs, treballà aques- ta obra del Mre. Vives amb tot el seu amor i amb tot el seu entu- siasme, i així arribà a vèncer una per una, totes les seves enormes dificultats, per a oferir-nos una in- terpretació ideal; una execució im- millorable, perfecta. En Vives ja ho sabia això, i així, pensant en l'Or- feó Català, la pogué escriure. Sense existir l'Orfeó Català, mai, ben se- gur, aquesta obra no hauria estat escrita.

Una immensa, espontània i unàn- ime ovació al Mre. Vives, al Mre. Millet i a tots els seus braus can- taires, coronà el final de «Fol·lies i paisatges». El Mre. Vives aparegué a l'hemicicle, en mig dels cantaires, i fou rebut amb delirants aplaudi- ments.

Hom comentava amb entusiasme l'obra del Mre. Vives i els mèrits cada dia majors del nostre gloriós Orfeó Català, manifestant molts el desig de què aquesta obra pogués algun dia cantar-la i donar-la a co- nèixer l'Orfeó Català en un dels grans centres musicals del món.

Ja veieu com no ho havem pas dit perquè sí que, en tots sentits, aquest concert podem considerarlo com un esdeveniment artístic i ra- ment excepcional i d'alta transcen- dència per a la nostra música.

La nostra enhorabona ben cordial al Mre. Vives, que tan esplèndida- ment i tan generosament ens dona els fruits millors del seu esperit; i la nostra enhorabona no menys cu- siva al Mre. Millet i al seu bene- mèrit Orfeó Català, aquest miracle vivent que ens asserena, que ens aconsola, que ens enardeix, que ens enfebreix, que ens salva a tots.

J. LL.

"ORFEO CATALA"

Dirigido por el ilustre maestro Millet, dió el domingo por la tarde esta entidad su anunciado concierto en el que además de cantarse varias obras de repertorio que esta vez, como siempre, fueron admirablemente interpretadas por los notabilísimos cantores, animados por la elevada y sugestionadora dirección del maestro Millet se dieron en primera audición "Fret fret" es el meu cor" del maestro Romeu, composición muy inspirada cuya parte solista fué muy bien interpretada por la soprano Andrea Fornells, y "La Fira" y "A la plaça hi han ballades" del maestro Vives, obras que forman el complemento de la Suite "Folies y Paisatges". Estas dos nuevas composiciones del maestro Vives la acreditan una vez más de perfecto conocedor de los efectos corales.

Ha conseguido el maestro Vives bellísimas sonoridades. La obra, que es de grandes dificultades fué interpretada magistralmente por el "Orfeo".

El auditorio ovacionó largamente a los maestros Vives y Millet y a los cantores de nuestra primera entidad coral.

M.

"Diario de Barcelona"

12 Deseembre 1.928

LA MÚSICA

Els concerts de diumenge passat

L'Orfeó Manresà : Recital de cançons Concepció Badia
d'Agustí i Emili Vendrell : La «Coral Mierense»

El darrer diumenge fou admirablement aprofitat pels músics, que mostraren una activitat ben brillant, i pels amants de la música, que pogueren arribar a la saturació, a la fi de la diada. Concerts matí, tarda i nit, tots ben atractius i temptadors, i nova represa del "Kitej" al Liceu, en sessió de tarda.

La música coral resulta la més afavorida en el balanç d'aquest diumenge musical. Al matí l'Orfeó Manresà donà el segon i últim dels concerts amb què ens ha obsequiat. Ja férem remarcar fa pocs dies com ha estat un bon èxit la presentació d'aquest Orfeó a la nostra ciutat. La tasca que ens han volgut mostrar els estimats cantaires i llur director, el notable mestre Miquel Blanch, ha deixat aquí molt bones impressions, i tots els qui han pogut apreciar-la hauran fet els mateixos vots perquè les bones virtuts que fins ara han inspirat l'actuació de l'Orfeó Manresà, segueixin donant per molt de temps els bons fruits que hem admirat.

En el programa d'aquest darrer concert hi hagué unes belles cançons populars cantades pel cor a l'uníson, amb acompanyament d'orquestra original del mestre Blanch. Són d'un bell efecte i el públic les rebé amb repetits aplaudiments. Seguí una magnífica composició de Franck, "Domine non secundum", i l'Oratori de Haendel "Oda Ceciliàna", que és aquí ben poc conegut. Ens interessà molt, per tant, l'audició d'aquesta obra inspiradíssima, plena de poesia i ben característica de l'autor del "Messies". Es descabdella gairebé tota dins un pla d'admirable simplicitat. Sembla que a voltes l'autor s'hagi proposat cercar la síntesi més rigorosa; fa una economia extremada de recursos i concentra sovint en la melodia tota la força d'expressió de què és capaç la seva inspiració poderosa. Són molt remarcables en aquest sentit dues de les àries de soprano, acompanyada l'una amb flauta i arpa, i l'altra amb orgue, d'un encís inefable totes dues i d'una puresa de línies que només té precedents en alguna de les pàgines més genials del mateix compositor.

En l'elogi de la música i dels instruments musicals, que és el motiu de l'"Oda Ceciliàna", Haendel posà tota l'efusió del seu gran cor generós i boníssim, i en tota l'obra hi ha la vibració poderosa d'un sentiment profund que domina aviat l'oient i el common intimament.

Cal esmentar en primer terme, entre els interpretes, la senyora Andreu Fornells de Sanyó, que cantà magistralment les dues àries esmentades i els altres fragments que completaven la seva part. Fou justament aplaudida. Col·laboraren també amb gran amor, ultra els cors de

certs de l'aplaudit compositor. Emili Vendrell, que cantà delicadament les sis cançons, compartí amb En Toldrà els aplaudiments entusiàstics de l'auditori.

Els "duos" que hem alludit i que cloïen el programa d'aquesta sessió, foren interpretats pels dos cantants de manera verament exquisida.

Trobem ben oportuna la incorporació d'aquestes obres al repertori dels nostres concerts, i és d'esperar que tindrem altres avinenteses d'escollir-ne de semblants, que abunden i mereixen prou l'atenció dels artistes i la vulgarització.

Hem d'elogiar finalment la tasca del pianista Pere Vallribera, que fou, com sempre, ben correcta i digna.

Amb el darrer concert donat al Palau de la Música Catalana, abans d'ahir a la nit, la "Coral Mierense" aconseguí un èxit magnífic. No hem de fer sinó ratificar els elogis que dedicarem a aquesta entitat el dia que ens ocupàvem del seu debut. En tot cas, podríem fer-los encara més efusius avui, car la darrera actuació dels cantaires esturians ha estat la millor de les tres que els hem aplaudit. Abans d'ahir cantaren amb una fusió perfecta i aconseguiren els més bells efectes de sonoritat i el més pur refinament en els matisos.

Foren cantades composicions de Baldomero Fernández, F. Irigaray, E. M. Torner, Amalio López, S. Llana, R. Benedito i P. San Sebastian, entre les quals destacaren, per l'excel·lència de construcció, "La molinera", d'Irigaray; "Canción de cuna", delicadament tractada, de Baldomero Fernández, i "Arinetan", P. San Sebastian, que ja havíem aplaudit en el concert de dissabte.

Tinguérem també el goig d'escoltar a aquests cantaires les obres del mestre Morera "Sardana de les monges" i "Sota de l'om", executades amb la més admirable perfecció.

L'Orfeó Català prengué part en aquesta sessió, en obsequi de la "Coral Mierense", i cantà composicions de Comelles Ribó, Sancho Marraco, Botey i Nicolau. "La mort de l'escolà", meravellosament interpretada, triomfà com sempre, i provocà una gran manifestació d'entusiasme.

Acabada la segona part del concert, el mestre Millet, acompanyat del president de l'Orfeó Català, senyor Joaquim Cabot, i del mestre Francesc Pujol, féu ofrena a la "Coral Mierense" d'una magnífica llaceta que el mestre Reinerio Garcia rebé enmig d'una calorosa i interminable ovació.

Hem de tornar a expressar a la "Coral Mierense" la satisfacció que hem tingut en poder apreciar el seu art i constatar que és ben just el

Els concerts de diumenge passat

L'Orfeó Manresà : Recital de cançons. Concepció Badia d'Agustí i Emili Vendrell : La «Coral Mierense»

El darrer diumenge fou admirablement aprofitat pels músics, que mostraren una activitat ben brillant, i pels amants de la música, que pogueren arribar a la saturació, a la fi de la diada. Concerts matí, tarda i nit, tots ben atractius i temptadors, i nova represa del "Kitej" al Liceu, en sessió de tarda.

La música coral resulta la més afavorida en el balanç d'aquest diumenge musical. Al matí l'Orfeó Manresà donà el segon i últim dels concerts amb què ens ha obsequiat. Ja férem remarcar fa pocs dies com ha estat un bon èxit la presentació d'aquest Orfeó a la nostra ciutat. La tasca que ens han volgut mostrar els estimats cantaires i llur director, el notable mestre Miquel Blanch, ha deixat aquí molt bones impressions, i tots els qui han pogut apreciar-la hauran fet els mateixos vots perquè les bones virtuts que fins ara han inspirat l'actuació de l'Orfeó Manresà, segueixin donant per molt de temps els bons fruits que hem admirat.

En el programa d'aquest darrer concert hi hagué unes belles cançons populars cantades pel cor a l'uníson, amb acompanyament d'orquestra original del mestre Blanch. Són d'un bell efecte i el públic les rebé amb repetits aplaudiments. Seguí una magnífica composició de Franck, "Domine non secundum", i l'Oratori de Haendel "Oda Cecilianiana", que és aquí ben poc conegut. Ens interessà molt, per tant, l'audició d'aquesta obra inspiradíssima, plena de poesia i ben característica de l'autor del "Messies". Es descabdella gairebé tota dins un pla d'admirable simplicitat. Sembla que a voltes l'autor s'hagi proposat cercar la síntesi més rigorosa; fa una economia extremada de recursos i concentra sovint en la melodia tota la força d'expressió de què és capaç la seva inspiració poderosa. Són molt remarcables en aquest sentit dues de les àries de soprano, acompanyada l'una amb flauta i arpa, i l'altra amb orgue, d'un encís inefable totes dues i d'una puresa de línies que només té precedents en alguna de les pàgines més genials del mateix compositor.

En l'elogi de la música i dels instruments musicals, que és el motiu de l'"Oda Cecilianiana", Haendel posà tota l'efusió del seu gran cor generós i boníssim, i en tota l'obra hi ha la vibració poderosa d'un sentiment profund que domina aviat l'oient i el common intimament.

Cal esmentar en primer terme, entre els interprets, la senyora Andorra Llorells de Sagós, que cantà magistralment les dues àries esmentades i els altres fragments que completaven la seva part. Fou justament aplaudida. Col·laboraren també amb gran amor, ultra els cors de l'Orfeó Manresà, el tenor Francesc Marvà, la senyoreta Gràcia Mas, al piano, i el senyor Josep Duran, a l'harmònim.

El públic premià les tasques de tots els executants i del mestre Blanch amb ovacions insistent i molt afectuoses.

El recital de cançons que donaren al Palau de la Música Catalana Concepció Badia d'Agustí i Emili Vendrell reuní un públic nombrosíssim. El programa, exceptuats els "Duos" de Schumann, Brahms i Mendelssohn que integraven la darrera part, era dedicat a compositors catalans. Cançons de Millet, Morera, Zama-cois, A. Mestres, S. Fàbregues, Toldrà, Lamote de Grignon, Pahissa, Gols, Vives, Marshall i Pujol. Com a novetats remarcables, entre aquestes obres, ja conegudes la major part, cal esmentar les cançons "Pantalons llargs", de Xavier Gols, una bella pàgina, comentari exquisit a la poesia de Salvat Papasseit, en què el músic s'inspirà, i "Cançó d'amor", de Franck Marshall, de melodia elegant i ben sentida, que pren agra-dós relleu damunt un fons pianístic treballat expertament i ben matisat dins l'ambient cercat per l'autor. No coneixíem cap composició d'aquest pianista i ens plau de poder aplaudir la primera que hem sentit. Aquestes cançons, com les altres que li correspongueren en el programa, les cantà la senyora Badia d'Agustí òptimament, amb l'emoció sincera i tan suggestiva que la notable artista posa sempre en les seves tasques.

Fou estrenat en aquest concert un cicle de sis cançons del mestre Eduard Toldrà, titulat "Garba", premiat recentment en un dels Concursos Rabell.

Guarda la música d'aquestes cançons totes les característiques remarcades en altres obres d'aquest compositor — entre les quals apreciem en primer lloc la frescor de les idees i la verba de què fa gala en els desenrotllaments — i a més l'escriptura és particularment acurada aquí i la inspiració del compositor també ha estat molt feliç en comentar les excel·lents poesies que ha triat, els autors de les quals són Clementina Arderiu, Josep M. de Segarra, Josep Carner, Joan Maragall, Tomàs Garcés i J. Salvat Papasseit. Les nostres preferències van, sobretot, a la tercera cançó del cicle, "Cançó incerta" (lletra de Carner), que ens sembla una de les millors pàgines que ha escrit el mestre Toldrà. Les dues darreres, "Cançó de l'oblit" (lletra de T. Garcés) i "Platxèria" (lletra de Salvat P.) comptaran també entre els bons en-

certs de l'aplaudit compositor. Emili Vendrell, que cantà delicadament les sis cançons, compartí amb En Toldrà els aplaudiments entusiàstics de l'auditori.

Els "duos" que hem al·ludit i que cloïen el programa d'aquesta sessió, foren interpretats pels dos cantants de manera verament exquisida.

Troblem ben oportuna la incorporació d'aquestes obres al repertori dels nostres concerts, i és d'esperar que tindrem altres avinenteses d'escollir-ne de semblants, que abunden i mereixen prou l'atenció dels artistes i la vulgarització.

Hem d'elogiar finalment la tasca del pianista Pere Vallribera, que fou, com sempre, ben correcta i digna.

Amb el darrer concert donat al Palau de la Música Catalana, abans d'ahir a la nit, la "Coral Mierense" aconseguí un èxit magnífic. No hem de fer sinó ratificar els elogis que dedicarem a aquesta entitat el dia que ens ocupàvem del seu debut. En tot cas, podríem fer-los encara més efusius avui, car la darrera actuació dels cantaires esturians ha estat la millor de les tres que els hem aplaudit. Abans d'ahir cantaren amb una fusió perfecta i aconseguiren els més bells efectes de sonoritat i el més pur refinament en els matisos.

Foren cantades composicions de Baldomero Fernández, F. Irigaray, E. M. Torner, Amalio López, S. Llaneza, R. Benedito i P. San Sebastian, entre les quals destacaren, per l'excel·lència de construcció, "La molinera", d'Irigaray; "Canción de cuna", delicadament tractada, de Baldomero Fernández, i "Arinetan", P. San Sebastian, que ja havíem aplaudit en el concert de dissabte.

Tinguérem també el goig d'escollir a aquests cantaires les obres del mestre Morera "Sardana de les monges" i "Sota de l'om", executades amb la més admirable perfecció.

L'Orfeó Català prengué part en aquesta sessió, en obsequi de la "Coral Mierense", i cantà composicions de Comelles Ribó, Sancho Marraco, Botey i Nicolau. "La mort de l'escolà", meravellosament interpretada, triomfà com sempre, i provocà una gran manifestació d'entusiasme.

Acabada la segona part del concert, el mestre Millet, acompanyat del president de l'Orfeó Català, senyor Joaquim Cabot, i del mestre Francesc Pujol, féu ofrena a la "Coral Mierense" d'una magnífica llacalla que el mestre Reinerio Garcia rebé enmig d'una calorosa i interminable ovació.

Hem de tornar a expressar a la "Coral Mierense" la satisfacció que hem tingut en poder apreciar el seu art i constatar que és ben just el prestigi que gaudeix. L'èxit que han aconseguit aquí els notables cantaires i l'excel·lent músic que els dirigeix, mestre Reinerio Garcia, ha estat noblement guanyat. Així deixen entre nosaltres records agradosos i perdurables, i el desig de tornar a rebre llur visita aviat.

B. S.

bre 1.928

Concerts

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Coral Mierense

Els dos concerts celebrats pels cantaires de Mières al Palau, dissabte i diumenge, afermaren la bona impressió causada la primera nit per la notabilíssima coral asturiana. Fou aplaudida, doncs, aquesta amb igual entusiasme en un concert i l'altre, però les ovacions creixeren més i esclataren de manera més fogosa encara la nit del diumenge, quan en acabar la segona part del programa els mestres Millet i Pujol, junt amb el president de l'Orfeó Català En Joaquim Cabot, feren remesa al mestre Reinerio García d'una artística llaçada, com a prova d'admiraació i confraternitat.

Els programes d'aquests dos concerts no han variat pas gaire del primer. Es repetiren les peces de més lluíment i se'n cantaren algunes més de noves, entre les quals destacaven per llur caient més artístic «Molinera», del P. Otaño, i «Arinetan», del P. San Sebastián. Per la delicadesa expressiva que les distingeix cal esmentar encara les composicions de Baldomero Fernández i Amalio López, que foren, juntament amb les d'E. M. Torner, les més aplaudides.

En el concert de diumenge, tal com va anunciar-se, hi cooperà el nostre benemèrit Orfeó Català, cantant, sota la direcció del mestre Millet, «L'hereu Riera», de Cumellas Ribó; «Cançó de bressol», de Sancho Marraco; «El caçador i la pastoreta», de Botey, i «La mort de l'escolà», de Nicolau. L'èxit de costum acollí l'excel·lent interpretació d'aquelles peces, i la insistència dels aplaudiments obligà fins a repetir la bonica composició de Botey.

A la part final, reprengué novament la Coral Mierense les seves refilades, els seus aires regionals que tan agradósament sorprenen la primera vegada d'escoltar-los.

El programa fou ampliat encara amb les cançons catalanes d'Enric Morera «Sota de l'olm» i «La sardana de les monges». L'efecte causat per l'escaient i justa interpretació que han sabut donar-li els cantaires de Mières, motivà una explosió d'entusiasme.

Un parell de cançons populars asturianes pel baríton solista, que va lluir en elles la seva potent veu, posà fi a la sessió de comiat.

Sabem que el mestre R. García, director de la coral, i els seus coristes, resten sumament agraïts a l'acolliment que el públic barceloní els ha dispensat en els concerts del Palau i al Tívoli, també diumenge al matí. Per la nostra part, no ens cal dir siné que ells han deixat ací un record ben agradós dels seus cants, on es transparenta una ànima sensible a les delicadeses de l'art que conreen i a la joia que la música de les seves danses desperta.

“La Veu de Catalunya”

20 November 1928

Orfeoó Català

Abans d'ahir a la tarda, l'Orfeoó Català donà l'audició de cançons nadalenques que cada any és el bell complement de les festes d'aquests dies. El concert de la diada de Sant Esteve ja és gairebé una cerimònia tradicional, una festa que enyorariem molt si algun any deixés de celebrar-se. La sala del Palau és sempre insuficient per a contenir la gernació que hi acut, i que hi porta ressons vibrants de l'alegria que la gran commemoració cristiana irradija a totes les llars. L'ambient, per això, és més familiar que mai. Abans de començar el concert, i durant els entreactes, el brogit de la gran assemblea té aquesta tarda qualitats característiques. Els caparrons d'infant, en proporció considerable, es belluguen arreu amb la mobilitat de l'argent-viu, i les veus agudes posen matisos clars en el brunziment que vibra com un joiós acord. ¿Què hi fa que els cantaires no semblin a estones tan escrupolosament fidels com d'habitud a la batuta del mestre Millet? L'optimisme que tot-hom comparteix dins la sala remota és un generós encobridor de petites deficiències que puguin produir-se. Altrament, entre els cantaires i els que escolten s'estableix tàcitament en aquesta sessió una certa intel·ligència que no deixaria lloc a cap intent de crítica: hi ha entre tots una amable complicitat ben repartida. Hom no pot oblidar que també contra els coristes ha conspirat el gall farcit i els torrons i el moscatell, amb tots els altres atractius prestigiosos de la taula nadalenca.

L'entusiasme que es manifesta sempre en les audicions del nostre gran Orfeoó és evident que ha d'escalfar també en aquesta, magníficament abrandat. Són tan eloqüents les bel·les "nadales" que canten amb tendresa i glossen amb pura ingenuïtat el misteri corprenedor!

En el programa, al costat de les millors composicions ja conegudes, sol haver-hi sempre novetats interessants.enguany han estat estrenades dues composicions de Marimon: "L'adoració" (per a veus de nois) i "A Jesús en el pessebre", admirablement reeixi-

des, i que obtingueren l'acolliment més favorable; una de Roma, "La non-non del Jesuset", molt agraosa en la seva escaient simplicitat; "Can de bressol de la Mare de Déu", cançó popular, excel·lentment harmonitzada per Andreu Fornells, amb un bon gust i una distinció refinades, i dos cors de Lluís M. Millet, fill de l'il·lustre director de l'Orfeoó Català. Aquest jove compositor ens havia ja donat amb algunes sardanes unes primícies ben prometedores, i ara la seva recent revelació, amb aquestes dues composicions, ha vingut a confirmar els bons auguris que havíem pogut fer. Són escrites amb una correcció perfecta, i són, sobretot, admirablement concebudes. La primera, sobre una bella poesia de Tomàs Garcés, és d'una encisadora delicadesa, tota intimitat i exquisit recolliment. En "El rústec villancet", de Josep Carner, el sentiment del compositor s'acorda també de la manera més justa amb l'esperit de la lletra, i troba, en glossar les imatges, la més suggestiva gradació de matisos.

Totes dues composicions foren rebudes pel públic amb ovacions ben franques i insistent. "El rústec villancet" hagué d'ésser repetit.

Completaren el programa, encapçalat amb "El cant de la Senyera", del mestre Millet, composicions de Pérez Moya, Tomàs, Nicolau, mossèn Romeu, Manèn, dues cançons populars franceses, harmonitzacions de V. D'Indy i Gastoné, donades en primera audició; la magnífica "Cantada de Nadal", del mestre F. Pujol, i l'"Alleluia" del "Messies", d'Haendel.

Excel·lent la tasca dels solistes senyores Fornells i Salvat, senyoreta Salvador i senyors Torre, Gibert i López, i dels mestres Salvat i Pérez Moya, encarregats dels acompanyaments de piano i d'orgue.

Les repeticions d'obres sovintejaren, i els aplaudiments que ressonaren durant tot el concert donaren bona fe de la complaença amb què fou seguit per l'auditori.

B. S.

"La Publicitat"

28 Desembre 1.928

Concerts

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Orfeo Català

El concert que l'Orfeo Català acaba de dedicar, seguint ja el bell i tradicional costum, a les Cançons Nadalenques, assolí, com sempre, el més gran èxit. La sala del Palau es veié, una vegada més, curulla d'aficionats. I el corrent fou totesguit establert (també com tots els anys) entre els executants i els aficionats. I és que, en tractar-se d'aquests concerts, d'aquestes festes absolutament nostrades, tots els cors bateguen, en efecte, a l'unison. Tots els esperits senten un idèntic daler. Una mateixa flama encent, veritablement, totes les ànimes. I la joia és completa i deliciosament compartida.

L'Orfeo Català, sota la direcció del seu mestre Lluís Millet, interpretà pàgines ja conegudes, però sempre aplaudides, (i després, ja no cal dir-ho, del també tradicional «Cant de la Senyera»), de Nicolau, Pujol, Pérez-Moya, Lluís Romeu, Tomàs, Manén i Haendel. Cantà, oi més, per primera vegada, «L'Adoració», i «A Jesús en el Pessebre», de Marimón; «La non-non del Jesuset», de Roma; «Cant de bressol de la Mare de Déu», d'Andreua Fornells; «Cançó de bressol de la Verge» i «El nostre villancet», de Lluís M. Millet; «Pels fills d'Adam i Eva», d'Indy; i «L'er l'amor de Maria», de Gastoné.

«L'Adoració», de Marimón, és una obreta senzilla i sentida el caient de la qual és francament popular. «A Jesús en el Pessebre», del mateix autor, és una producció ja més treballada i realment reeixida. I el so de l'orgue lliga bé, en la composició que ens ocupa, amb les veus dels cantaires.

«La non-non del Jesuset» és una producció també senzilla però innegablement agradosa.

I l'harmonització de N'Andreua Fornells (car es tracta, en el seu «Cant de bressol», d'una melodia popular), és perfecta.

«La cançó de bressol de la Verge» i «El rústec villancet», del jove músic Lluís M. Millet, fill del gloriós director de l'Orfeo Català, foren, sense cap mena de dubte, les dues produccions estrenades més innegablement importants. Es tracta, creiem, de les primeres obres corals que el seu autor ha escrit. Coneixiem ja, del propi jove artista, algunes sardanes escaients i sabem que ha harmonitzat també algunes de les nostres cançons. En debutar, dins el gènere coral, Lluís M. Millet ha plenament reeixit. Les seves dues produccions són ben sentides, ben pensades i tractadament escrites. La primera de les obres que queden ja esmentades es sobretot delicada. La seva expressió és molt pura i la seva forma, la seva escriptura és correctíssima. I el tot apareix ben assenyat. Hom sent que el jove autor viu prudentment i intel·ligentment allunyat de certes pal-

“La Veu de Catalunya”

(Edició del matí)

28 Desembre 1928

Concerts

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Orfeo Català

El concert que l'Orfeo Català acaba de dedicar, seguint ja el bell i tradicional costum, a les Cançons Nadalenques, assolí, com sempre, el més gran èxit. La sala del Palau es veié, una vegada més, curulla d'aficionats, i el corrent fou totseguit establert (també com tots els anys) entre els executants i els aficionats. I és que, en tractar-se d'aquests concerts, d'aquestes festes absolutament nostrades, tots els cors bateguen, en efecte, a l'unison. Tots els esperits senten un idèntic daler. Una mateixa flama encent, veritablement, totes les ànimes. I la joia és completa i deliciosament compartida.

L'Orfeo Català, sota la direcció del seu mestre Lluís Millet, interpreta pàgines ja conegudes, però sempre aplaudides, (i després, ja no cal dir-ho, del també tradicional «Cant de la Senyera»), de Nicolau, Pujol, Pérez-Moya, Lluís Romeu, Tomàs, Marín i Haendel. Cantà, oi més, per primera vegada, «L'Adoració», i «A Jesús en el Pessebre», de Marimón; «La non-non del Jesuset», de Roma; «Cant de bressol de la Mare de Déu», d'Andreua Fornells; «Cançó de bressol de la Verge» i «El nostre villancet», de Lluís M. Millet; «Pels fills d'Adam i Eva», d'Indy; i «Per l'amor de Maria», de Gastoné.

«L'Adoració», de Marimón, és una obreta senzilla i sentida el caient de la qual és francament popular. «A Jesús en el Pessebre», del mateix autor, és una producció ja més treballada i realment reeixida. I el so de l'orgue lliga bé, en la composició que ens ocupa, amb les veus dels cantaires.

«La non-non del Jesuset» és una producció també senzilla però innegablement agradosa.

I l'harmonització de N'Andreua Fornells (car es tracta, en el seu «Cant de bressol», d'una melodia popular), és perfecta.

«La cançó de bressol de la Verge» i «El rústec villancet», del jove músic Lluís M. Millet, fill del gloriós director de l'Orfeo Català, foren, sense cap mena de dubte, les dues produccions estrenades més innegablement importants. Es tracta, creiem, de les primeres obres corals que el seu autor ha escrit. Coneixiem ja, del propi jove artista, algunes sardanes escaients i sabem que ha harmonitzat també algunes de les nostres cançons. En debutar, dins el gènere coral, Lluís M. Millet ha plenament reeixit. Les seves dues produccions són ben sentides, ben pensades i traçudament escrites. La primera de les obres que queden ja esmentades es sobretot delicada. La seva expressió és molt pura i la seva forma, la seva escriptura és correctíssima. I el tot apareix ben assenyat. Hom sent que el jove autor viu prudentment i intel·ligentment allunyat de certes palpitations (indubtablement poc sanitoses) dels nostres dies.

«El rústec villancet», del propi Lluís M. Millet, és una obreta plaent, el caient de la qual és netament popular. El músic ha interpretat, ha musicat destrament els versos bonics (també d'estil popular), de Josep Carner.

Les dues obres de Lluís M. Millet foren xardorosament aplaudides.

En felicitar ara, des de les pàgines de LA VEU, el joveníssim artista, li aconsellarem ben amigablement que no es cansi pas ni de produir, ni de treballar. I l'esdevenidor li somriurà, sens dubte, i ja té prou seny i prou cultura per a no ignorar que els camins de l'art no són sempre planers. I la victòria l'assoleixen, naturalment, els que no es cansen. Els que caminen, volem dir, amb petja ferma, els ulls fets en un ideal cada dia més pur però també, sovint, cada dia més llunyà.

I les dues cançons populars, franceses, presentades, prodriem dir, pels mestres d'Indy i Gastoné, són ben boniques.

Farem ara constar que els incansables coristes de l'Orfeo Català, sota la direcció d'En Lluís Millet, cantaren, com s'endevina, amb llur fe ja habitual. I ja sabem que la fe fa o suscita els miracles!

Sols elogis mereixen també els solistes senyora Andreu Fornells, senyoretes Salvat i Salvadó, i senyors Torra, Gibert i López.

Molt bé també (i ja ni caldria dir-ho), els mestres Salvat i Pérez-Moya, en llurs acompanyaments.

I heu's ací, doncs, una altra bella festa a la qual, realment, els executants i el públic «col·laboraren».

F. LL.

llunyà" (Edició del matí)

Desembre 1928

ELENA GERHARDT, EMIL SAUER, ORFEO COTALA, ELENA SADOVEN

L'Associació de Música de Camera no podia trobar millor manera d'honorar Schubert, que dedicar-li una sessió de lieder. Es en aquest caire on radica la gran força del genial romàntic, on la seva tendra poesia, la dolcesa inefable de la seva inspiració, pren més altes volades. Ensenys, a ningú millor que Elena Gerhardt podia ésser confiada aquesta sessió perquè adquirís l'aire de cosa extraordinària i esplèndida.

La il·lustre cantant ens proporcionà unes hores inoblidables amb el seu art que enclou tota perfecció. Donà una lliçó magnífica que per a cantar no solament cal una bona veu, sinó també una escola depurada.

No ens hi pensem gens a dir que indubtablement Elena Gerhardt és la millor liederista actual. El puríssim enofís de la seva veu, trobà, junt amb la seva escola inigualable, el to apropiat per a cada cançó, per cada autor. Beethoven, Schumann i Schubert obtingueren de la Gerhardt una interpretació definitiva i model.

piano el senyor etaoi nshrdmh
Acompanyà discretament el piano el senyor Coenraad V. Boos.

* * *

Emil Sauer, el gloriós pianista tornà al Palau, i aquest recital tingué les mateixes característiques que l'anterior, això és: un entusiasme que es desbordà a cada obra en una ovació grandiosa i apoteòsica. El venerable artista lluí una vegada més aquell seu tocar tan inefable, tan madur, que tant el diferencia dels altres pianistes. Oi més, en aquesta sessió hom li aprecià una afinitat d'expressió que ens recordà al Sauer dels millors temps.

¿Caldrà dir que les obres fora de programa foren nombroses?

* * *

En mig de l'intens viure musical de casa nostra — i de tot altre viure, també — els concerts de l'Orfeó Català ens són un sedant per l'esperit, uns moments de gaudi íntim, de retrobament, de les seves emocions que tots sentim per un igual. No sabriem passar-nos sense aquestes actuacions que el nostre gloriós Orfeó ens dona de tant en tant, i que ens redimeixen a bastament de tanta vulgaritat que ens atueix.

* * *

El programa era admirablement triat. Millet, Pérez Moya, Sancho Marraco, Blancafort i Romeu, eren els autors de casa, representats per mantes composicions on tan clarament traspuja el nostre mestratge en l'art coral. Escoltàrem amb goig l'"Hivern" de Debussy i l'exquisit "Tres ocellets del Paradís", de Ravel, dues meravelles de l'art francès, que el nostre públic ja ha copsat amb tota la gràcia extraordinària que contenen.

Emplenava la segona part, la primera audició íntegra de la Suite "Fol·lies i paisatges", del mestre Vives.

Ja parlàrem en una altra ocasió d'aquesta obra de l'autor de "l'Emigrant". Els dos fragments que s'estrenaren en el concert del qual ens ocupem, vénen a confirmar el nostre comentari anterior. Ens trobem, doncs, davant d'una fita nova en el nostre art coral. El mestre Vives ha reeixit completament el seu intent de fer una modalitat nova. Dels cinc números que componen la dita Suite — Pòrtic i la fira, Processó a la muntanya, Comiat, Collsacreu i A la plaça hi ha ballades — ens quedem amb Collsacreu i Comiat. El primer sobretot, és una troballa que fan d'ella una obra mestre. Harmònicament és una cosa magnífica i digna d'estudi.

L'Orfeó Català, com sempre; senzillament formidable. La Suite del mestre Vives conté unes dificultats que fan ballar el cap. Mestre Millet i els seus deixebles donaren la sensació que la dificultat no existia, tan magistralment executaren aquesta obra, que sembla reservada exclusivament a les facultats inigualables de l'Orfeó Català.

Les ovacions durant tota la tarda, foren grandioses i arribaren al seu punt màxim en l'obra de Vives, el qual hagué de sortir a l'emicicle per a remre, junt amb el mestre Millet, les fervoroses mostres d'entusiasme del públic que emplenava la sala del Palau.

* * *

Elena Sadoven, la talentosa cantatriu que tant es fa aplaudir al Liceu formant part de l'excel·lent quadre d'art rus que allí actua, es presentà al públic dels "Amics de la Música", amb un recital de cançons.

La seva veu, que tant en quantitat com en qualitat és ben remarcable, fou escoltada amb el millor goig per tothom. Especialment els autors russos tingueren en la gentil artista una interpret fidel i admirablement compenetrada. Cal agrair-li també la finesa d'incloure dues obres catalanes de Lozano i Morera en el programa.

Evidentment, Elena Sadoven, és més cantant d'òpera que de "lieder". Per això últim, es requereix un art especial, una escola ben diferent que certament no es pot improvisar.

Diem, però, que la Sadoven sortí ben airosa de la seva tasca, ço que li fou agraït amb ovacions ben entusiàstiques.

Alexandre Lavinski acompanyà molt encertadament la gentil artista. Trobàrem del pitjor gust unes intrusions de darrera hora, ben poc serioses.

XAVIER GOLS

"La Nau"

13 Desembre 1928